

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg lover, den skal blive kort, for jeg synes, vi må videre i ordførerrækken. Men jeg skal naturligvis svare på nogle af de ting, der er sagt herfra. Ikke alle – vil jeg sige til fru Margrete Auken – vil jeg dog svare på.

Fru Margrete Auken lod nærmest forstå, at jeg her havde sat lighedstegn mellem politiske drab eller henrettelser, mord, likvideringer og det at kaste med tomater. Det har jeg bestemt ikke gjort fra talerstolen, og jeg kan ikke forestille mig, at der er andre end fru Margrete Auken, der har fået indtryk af det.

Jeg læste op af oversigten – jeg er ked af, at ikke alle ordførere har den, det skal jeg ikke prøve på at misbruge – fra Amnesty Internationals danske afdeling for Centralamerika for så vidt angår Nicaragua:

»Amnesty International har også modtaget oplysninger om tortur og drab, gennemført af regeringsstyrker under væbnede konflikter i fjerntliggende områder af landet.«

Der er intet om tomater. Hvem der har et principielt menneskesyn, vil jeg lade fru Margrete Auken om.

Så må jeg sige til hr. Albrechtsen – nu har jeg vist glemt, hvad spørgsmålet var, men jeg vil gentage, at jeg ikke mener, det bare er et spørgsmål om et eller to eller tre overgreb. Jeg mener, min betragtning er korrekt, at der sker ganske alvorlige overgreb af samme kvalitet i de fire lande, jeg talte om. At der måske sker 100 det ene sted og 200 det andet sted, eller at der er forskellige størrelsesordener, ændrer intet på princippet, kvaliteten af dem.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

I spørgsmålet om Amnestys rapport nævnte jeg, hvad der havde været efterforskning af, og hvad der var dokumenteret.

Spørgsmålet om tomaterne drejer sig udelukkende, som vi også kunne høre det i ministerens tale, om de valghandlinger, der er foregået. Det er forkasteligt, at oppositionen blev generet i Nicaragua, det er jeg enig i, men oppositionen i Guatemala og El Salvador kunne overhovedet ikke stille op, for det ville være livsfarligt. Hvis man ikke kan se

forskel på det, er der noget galt med ens menneskelige lødighed.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Ja, og den har blot med spørgsmålet om dokumentation at gøre. Jeg har ved flere lejligheder, specielt for så vidt angår Tyrkiet, haft et meget nært samarbejde med Amnesty International, ikke bare deres folk her i Danmark, men deres hovedkontor i England. Jeg har indtrykket af, at det er ganske seriøse folk, og hvis de, selv om de ikke måtte have nogen definitiv dokumentation, tør nævne den slags ting, de har anført i det materiale, vi har fået tilsendt, så har jeg tilstrækkelig stor tillid til Amnestys vurderinger til, at jeg tør tro på dem.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er tilbage til ordførerrækken.

Gert Petersen (SF):

Jeg må indrømme, at jeg ikke rigtig forstår den danske afdeling af Amnesty International, og jeg synes, de gør sig selv en dårlig tjeneste. Jeg har ikke læst det dokument, hr. Bjørn Elmquist henviste til, og som åbenbart er gået til de faste ordførere. Det plejer at være hr. Riishøj for vores vedkommende, men han er ikke til stede. Det er nok gået til ham, så jeg har altså ikke læst dokumentet, men efter hr. Riishøjs gengivelse kom det til at lyde, som om den danske afdeling foretog en fuldstændig parallelisering til de andre lande i området.

Nu står jeg her med Amnesty Internationals engelske årsoversigt for 1985, og af den fremgår det for Nicaraguas vedkommende, at der er tale om tre forlydender om mord og tortur, som Amnesty er blevet gjort opmærksom på. Om to af dem oplyser de, at disse sager kom for en nicaraguansk domstol. En hærofficer blev idømt 44 års fængsel for at have begået to mord og tortureret 4 fanger. 14 andre officerer blev idømt straffe på op til 14 år. I det andet tilfælde blev en officer idømt 14 års fængsel for at have forøvet voldtægt. Det tredje tilfælde har Amnesty ikke kunnet komme til klarhed over.

Der er altså tale om tre tilfælde i en borgerkrigsagtig situation, hvor nogle soldater er gået amok og har gjort ting, de ikke måtte